

[Finansministeren.]

danne sager vil komme til at betyde en væsentlig belastning for revisionsudvalget. Dette vil ikke kunne undgå at forsinke optagelsen og færdigbehandlingen af de efterbetalingssager, der af ligningsdirektoratet var stillet i bero på revisionsudvalgets afgørelse. Men revisionsudvalgets ændringer af avancereguleringen i tidligere afsluttede sager vil også have til følge, at afsluttede efterbetalingssager må genoptages med det resultat, at krav på yderligere efterbetaling af skat må fremsættes, hvorved forældelsesspørgsmålet vil melde sig.

Hvornår forældelse efter den til 7 år forlængede forældelsesfrist vil indtræde for de skattekrav, der omfattes af nærværende lovforslag, kan det være vanskeligt at sige noget almindeligt om. Efter pengeloven skulle den ekstraordinære formueopgørelse for ikke-bogføringspligtige personer være indgivet senest den 15. september 1945 og for alle andre formueopgørelsespligtige inden udgangen af september 1945. Man må herefter regne med den mulighed, at forældelse i mange tilfælde vil blive anset for indtrådt den 16. september 1952, undertiden endda lidt før, nemlig for dem, der ikke fuldtud har udnyttet fristen for opgørelsens indgivelse.

Var de førnævnte højesteretsdomme af februar i år ikke gået revisionsudvalget imod, ville antallet af de efterbetalingssager, der ikke kunne bringes til afslutning inden forældelsesfristens udløb, muligt have kunnet reduceres så stærkt, at man i de resterende kunne have anlagt retssag til afbrydelse af forældelsen eller have opnået skatteyderens afkald på at gøre forældelsesindsigelse gældende. Som det vil fremgå af, hvad jeg før oplyste om følgerne af dommene, vil dette nu ikke kunne lade sig gøre.

Det er derfor anset for nødvendigt at foreslå forældelsesfristen yderligere forlænget. Det er vanskeligt at skønne over, hvor længe det vil kunne vare, inden der foreligger endelig afgørelse i samtlige revisionsudvalgssager, og hvor meget forældelsesfristen for skattekravene i efterbetalingssagerne på grundlag af pengeloven derfor må forlænges. Man har foreslået en forlængelse på 3 år, hvilket alt taget i betragtning formentlig vil være tilstrækkeligt.

Jeg skal henvise til, at der ved lov nr. 26 af 30. januar i år blev gennemført en forlængelse med 3 år af den femårige forældelsesfrist for ydelser i henhold til eengangsskattelevn af 12. juli 1946. Foræl-

delsesfristen for disse ydelser kunne begynde at løbe fra 1. februar 1947.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: De tre første sager på dagsordenen kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Tredie behandling af forslag til lov om sømandsuddannelse.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 4479).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 95 stemmer mod 15.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredie behandling af forslag til lov om oprettelse af „Statens almindelige Videnskabsfond“.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 4480).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Bomholt: Jeg vil gerne rette en fortalelse under debatten i går. Jeg sagde, at det var Hartvig Frisch, der nedsatte videnskabskommissionen. Det var undervisningsminister Hartling, der lod kommissionen nedsætte allerede den 22. juli 1946. Kommissionen har altså arbejdet i snart 6 år, og jeg vil gerne tilføje, at kommissionen kunne og burde have været til ende med sit arbejde på nuværende tidspunkt. Notabene kommissioner: det er dog ikke enhver kommission, hvis arbejde får et så besynderligt forløb